

«Не може сховатися місто,
що стоїть на верховині гори»
(Євангеліє від Матвія 5:14)

МІСТО НА ГОРІ

АВТОБАН-ЦЕ КРУТО!

Християнство для сучасної молоді – це щось нудне. Воно асоціюється зі старенькими бабцями в чорних хустинах і довгих спідницях, зі згорбленими дідусями, з суворими церковними заборонами і постановами. Тому складається враження, що віруючі люди не повинні веселитися, радіти, розважатись, співати і танцювати, що вони не вміють мріяти і досягати цілей, а натомість тільки моляться і читають Біблію. Такий образ християнства відлякує молодь від Церкви і від Ісуса Христа. Але ж тільки в Ньому – життя і спасіння.

Телебачення, кінематограф, преса створює певний образ успішної людини, модель її поведінки і мислення. Для більшості представників молодого покоління такі стандарти недосяжні. Через це над ними повисла сіра хмара розчарування та безнадії. Сучасна молодь нарікає: «Чому мої батьки не мільйонери? Чому я не народився в іншій країні? Чому я не блакитноока блондинка, як ота модель з глянцевого журналу? Чому в мене зріст не метр дев'яносто і м'язи, не як у Шварценегера? Та в цій країні немає жодної перспективи, потрібно втікати за кордон!» У такому пригніченому стані юнь падка до спокус, тим більше, що є безліч способів розважитись і вони надзвичайно доступні: розпуста, алкоголь, наркотики. Одним словом – гріх, який маскується такими привабливими словами, як «сучасно», «гламурно», «стильно», «відпадно»... Вважається, що якщо ти не куриш, не п'єш, не вживаєш наркотики, не лаєшся, якщо не бунтуєш проти вчителів і батьків, не маєш пари для інтиму, то ти невдаха, лузер, відсталий від життя. Але в погоні за примарним ідеалом розчарування тільки посилюється. Приходить депресія.

Знаю це з власного досвіду. У свої двадцять п'ять я сповна скуштував «крутого життя».

Коли я був ще тринадцятирічним хлопчиком, мій товариш купив мопед «Карпати». Ми дуже тішились цим агрегатом. Коли на ньому їхали, відчували себе найкрутішими у всьому світі. Через те, що мопед був білий, він часто ламався, постійно злітав ланцюг, який потрібно було ставити на місце, тому руки були по лікті в мазуті. Ідуши по трасі назустріч вітру, ми тими руками витирали слізки, в результаті були схожі на фантомасів, але крутих фантомасів.

Та декілька років по тому я сів на справжній мотоцикл і, в порівнянні з ним, той наш мопед відався просто самокатом. Я проїхався на «Kawasaki» – з об'ємом мотора 1100 кубів, який розвиває максимальну швидкість 320 кілометрів за годину. Буду чесний, рушив з місця не з першого разу. Зробивши декілька кіл навколо двору, відчуваючи газ, зчеплення, гальма, я захотів виїхати на трасу, щоб випробувати всю силу, закладену японськими інженерами в це чудо техніки. Можу багато розповідати про його потужний мотор, про те, який у нього ривок на старті, і як він втікає з-під тебе, коли ти даєш газу. Але ніхто цього не зрозуміє, поки сам не сяде за руль.

Порівнюючи мопед «Карпати» і мотоцикл «Kawasaki», я проводжу паралель у своє життя. До покаяння, вживаючи алкоголь, сигарети, наркотики, перебуваючи в постійному пошуку задоволень, я немов їздив на мопеді «Карпати» – трохи їдеш, трохи пхаєш. Максимальна швидкість – не більше 60 кілометрів за годину, і то з гори. Весь брудний, з неприємним запахом бензину і мастила. На жаль, безліч людей так весь час і їздять на мопеді, бо не хочуть спробувати щось інше, думають,

Спасіння в Ісусі

що нічого кращого не існує.

Мені ж поталанило – я відкинув зі свого життя «крутизну» у всякої її виді, та не просто відкинув, а попросив у Бога пробачення за свою гріховну поведінку. І ось вже більше трьох років рухаєсь дорогою християнства. Відчув велику різницю. Немов зі старої колимаги пересів на мотоцикл «Kawasaki». Хоча варто зізнатися, що спочатку було десь і страшно, і незручно, тому що це було щось нове і незвідане. Та подолавши дискомфорт перших днів, я зрозумів, що наді мною – величезна сила, дію якої так хочеться відчути у повній мірі. І ця сила – Ісус Христос. Тепер, завдяки Господу, я знайшов своє покликання і нарешті став для когось корисним. Мое серце сповнене болем за всіх неспасених і це та снага, яка спонукає мене діяти. Молюся за людей, і Бог зціляє хворих, звільняє одержимих. Такі надприродні речі робить лише Вседержитель. Проте, як класно бути християнином, також можна говорити багато, але, знову ж таки: поки сам не спробуєш – не повіриш.

Тож, дорогий читачу, пропоную і тобі зліти зі старого мопеда без надійного животіння і осідлати потужний сучасний мотоцикл благополучного праведного життя, яке пропонує тобі Ісус Христос. Це дуже просто, потрібно лише звернутись до Нього в молитві:

**Господи Ісусе!
Візнаю, що я
грішник і сам
се бе спас-
ти не можу.
Вірю, що Ти
помер
за мене
на Гол-
гофі і при-
йняв пока-
рання за мої
гріхи. Прошу: про-
сти всі мої провини, уві-
йди у моє серце та будь
моїм Господом і Спаси-
телем. Довіряю Тобі своє
життя, хочу жити для
Тебе і служити Тобі. Амінь!**

Якщо ти прийняв рішення присвятити своє життя Господу, то, можливо, ми колись пересічмося на великій швидкості – трохи їдеш, трохи пхаєш. Максимальна швидкість – не більше 60 кілометрів за годину, і то з гори. Весь брудний, з неприємним запахом бензину і мастила. На жаль, безліч людей так весь час і їздять на мопеді, бо не хочуть спробувати щось інше, думають,

Роман ФАЙНІЦЬКИЙ, м. Тернопіль

Ісус умер, щоби іскупити вас від греха і вернути к Богу. Он хотів очистити вас від вашого непривлекального прошлого і привести обратно к Богу, как если бы ничто и никогда не разделяло вас с Ним. Вот в чем заключается Божий план любви. Почему Он оправдал вас? Он желает вернуть этот мир вам, чтобы вы наслаждались им. Бог предлагает все, чтобы наполнить вашу жизнь здоровьем, счастьем и благополучием. Божий замысел для человека – хорошая

**МЕЧТАЙТЕ
І
ОСУЩЕСТВЛЯЙТЕ!**

жизнь. Господь хочет благословить вас всем, что Он изначально создал на земле для людей.

Мечтайте о том, что кажется вам невозможным. Желайте то, о чем вы мечтаете. Осуществляйте свои мечты. Желайте большего. Честная, свойственная всем победителям, – это страстное желание победить.

Слепоглухонемая американська писательница Хелен Келлер написала: «Мы можем осуществить все, если мы достаточно сильно этого желаем, и если мы настойчивы!» Усиленное стремление к тому, чего вы жаждете, может чудесным образом высвободить творческий потенциал и могучую сверхъестественную енергію. Что вы хотите от жизни – хотите всем сердцем!

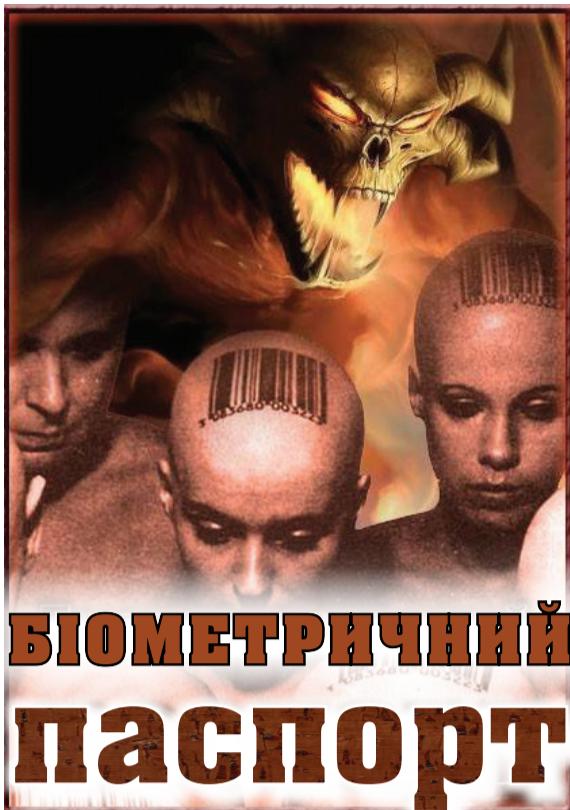
Релігія всегда делала акцент на смиренії, страданні, бедності. Она освящала покорність, безропотність, самоуничиження, отсутство желаній і пренебрегала такими вещами, як позитивний настрій, прогрес, вера, плодотворність, успіх і досягнення. Грішно ли желати кем-то бути, чим-то владіти, чого-то делать, чого-то досягати?

Здравий смисл говорить нам, что Бог не может хотеть, чтобы все богатство мира, сотворенное Им, было сосредоточено лишь в руках тех, кто пренебрегает Его Словом. Господь создал богатство, чтобы оно приносило радость, полноту жизни и служило для пользы тех, кто читает Его и живет, общаясь с Ним.

Искренне желайте всего хорошего, что Бог создал в этом мире. Верьте, что оно находится здесь для вас, чтобы в сотрудничестве с Богом вы могли наслаждаться им и использовать его для улучшения мира, в котором вы живете. Знайте, что ваше желание лучшего является Божиим желанием, проявленным в вас и через вас.

Томми Ли ОСБОРН, евангелист

Наша мета – увійти в кожен дім, тому що Божа мета – ввійти у кожне серце

БІОМЕТРИЧНИЙ ПАСПОРТ

Запровадження біометричних паспортів не варто вважати безневинною вимогою часу. Це, беззаперечно, черговий виток невпинного процесу глобалізації суспільства, що надзвичайно швидкими темпами охоплює Землю. Є чимало підстав стверджувати, що його наступним етапом буде чілізація населення, спочатку деяких країн, а потім всього світу. Це означає, що незабаром люди без особливого клейма не зможуть виконувати

ти, якщо він не має знамена імені звірини, або числа імення його». Отож, всі необхідні людині блага цивілізації будуть доступними лише тим, хто матиме на правій руці електронний чіп або лазерну мітку на чолі, тобто «печать звіра». Інші просто не зможуть існувати в межах своєї цивілізаційної спільноти як повноправні члени. А для них, хто категорично відмовлятиметься від клеймування, передбачається інший шлях. Існує,

ВИМОГА ЧАСУ ЧИ ПУТІВКА В ПЕКЛО?

ЗАГРОЗА ЛЮДСТВУ

наприклад, думка, що під час фотографування спеціальним пристроєм (на приклад, для біометричного паспорта) на чоло людини автоматично без її відома буде наноситись лазерний код. Таким чином у поборників встановлення єдиного світового порядку відпаде потреба насильно примушувати людей до чілізації. До речі, надпотужний комп'ютер, який знаходиться в Брюсселі і до якого планується внести персональні дані абсолютно всіх жителів нашої планети, називають «звіром» – через його величезні розміри (машина займає три поверхні).

Про наближення останніх часів свідчать й інші ознаки, про які переджав Ісус Христос. Хіба ми не відчуваємо апокаліптичного напружен-

да особистості зводиться до культу: ніхто не сміє виступати проти сумнівних прав на аборти, евтаназію, зміну статі, гомосексуальні стосунки та одностатеві шлюби. Але ж саме так і прокладається дорога для приходу антихриста. Його лицемірству, богозневазі, богоборству і душогубству не буде міри, та в людських очах він виглядатиме добродієм, благодійником, миротворцем і правозахисником. Бо ж беззаконник не скаже відкрито: «Я – антихрист. Або служіть мені, або я зітру вас з лиця землі!» Лукавий підкрадеться підступно, втретється в довіру, щоб заволодіти серцями і звести душі на погибель.

Тому не треба обманюватись. План «князя теряви» далекоглядний і підлій. І, можливо, впровадження біометричних паспортів та створення єдиного реєстру усіх мешканців планети – хітря виверти до його реалізації. Логічно, що після цього нам запропонують зафіксувати паспортні дані безпосередньо на тілі. Так, мовляв, буде зручно і безпечно. Але не можна до цього ставитись легковажно. Дозволяючи нанести на своє чоло лазерний код чи вживити в руку чіп, ми зрікаємося Христа і стаємо власністю диявола.

Переконаний, що ми стоїмо перед найголовнішим у житті вибором, який визначить місце кожного з нас у вічності: пекло чи небесна оселя. Роздумаймо над цим.

**Володимир МЕЛЬНИК,
Івано-Франківська обл.**

ВВЕДЕНИЕ БИОМЕТРИЧЕСКИХ ДОКУМЕНТОВ

ОФИЦИАЛЬНАЯ ПОЗИЦИЯ УПЦ

Февраль 2013г, Архиерейский Собор РПЦ

«В обществе распространяется обоснованная тревога по поводу того, что использование пожизненного персонального цифрового идентификатора в виде кода, карты, чипа или тому подобного может стать обязательным условием доступа каждого ко всем жизненно важным материальным и социальным благам. Использование идентификатора вкупе с современными техническими средствами позволит осуществлять тотальный контроль за человеком без его согласия – отслеживать его перемещения, покупки, расчеты, прохождение им медицинских процедур, получение социальной помощи, другие юридически и общественно значимые действия и даже личную жизнь».

Как показывает многовековая история Церкви, для того, чтобы поймать в пагубные сети, зло часто так мастерски использует различного рода материальные рычаги влияния на людей, что и не заметишь. Спаситель мира Иисус Христос был предан из-за страсти к деньгам одного из учеников. И поэтому предупреждение верующих об опасности ситуаций, когда манипуляции с материальными благами могут иметь негативные последствия для человеческих душ, является одной из задач Церкви.

Биометрические документы в обязательном порядке содержат машиносчитываемую зону, где зашифрована информация о личности, непонятная для владельца документа, поскольку расшифровать ее можно лишь при наличии специального оборудования. А документы с бесконтактным электронным носителем содержат информацию, которая не только непонятна, но еще и скрывается от владельца документа, а ее считывание также требует специального оборудования.

Важно подчеркнуть, что все биометрические документы предусматривают обязательное принятие и

апостола и евангелиста Иоанна Богослова. Одним из таких событий будет клеймение людей меткой, которая имеет название «начертание антихриста» (Откровение 13:17-18).

Цифровой идентификатор личности в виде «的独特ного номера записи в реестре» может быть записанным в виде штрих-кода. Его использование в документах становится обязательным для

вел экспертизу и обнаружил в штрих-коде число «шесть, шесть, шесть».

Как видим, остается все меньше различий между идентификатором личности и апокалиптическим знаком. Если такое начертание, такое клеймо нанести на правую руку или чело человека, то различия вообще исчезнут. Конечно, эта ситуация не может не беспокоить Церковь, поэтому в Решении

устройства в тело человека». Понятно, что также недопустимым является участие людей в процедурах, где существует такая опасность.

Когда идентификация личности по цифровому идентификатору оказывается связанный с выполнением централизованных манипуляций с телом человека, контактных или бесконтактных, для всех, без всяких исключений, независимо от возраста или социального положения, то есть основания говорить об опасности маркирования людей.

Следовательно, с духовной точки зрения, вполне безопасными для человека являются и до сих пор остаются бумажные документы, не содержащие цифрового идентификатора личности, информация в которых понятна и не скрывается от владельца документа, процедура получения которых не

использование идентификатора личности для всех, без исключения, групп лиц, что, как было указано выше, может быть опасным для духовной жизни и дает основание усматривать типологическое сходство этого идентификатора с апокалиптическими знаками.

Как известно, завершение земной истории связано с приходом к власти единого правителя мира, которого Писание называет антихристом. Предшествовать его пришествию будут события, описанные в Откровении

всех, без исключения. Наличие машиносчитываемой информации в документе, удостоверяющем личность, делает возможным ее идентификацию при осуществлении любых операций купли-продажи, где используется кассовый аппарат или безналичные расчеты. Такая ситуация сделает невозможными куплю и продажу без наличия идентификатора личности или цифрового имени. В 2003 году Санкт-Петербургский государственный институт точной механики и оптики про-

Архиерейского Собора РПЦ от 4 февраля 2013 года содержит строгое предупреждение: «Церковь считает недопустимым принудительное нанесение на тело человека каких-либо видимых или невидимых идентификационных меток, имплантацию идентификационных микро- и наноэлектронных

предусматривает осуществления централизованных манипуляций с телом человека, как контактных при снятии отпечатков пальцев, так и бесконтактных при снятии оцифрованного образа лица.

Из доклада Архиепископа АВГУСТИНА (Маркевича) на пресс-конференции в агентстве Укринформ, май 2013г

Недавно мне позвонил знакомый священнослужитель и поведал об удивительном событии, состоявшемся в их церковной общине. Я была настолько воодушевлена восторженным рассказом пастора о великих Божьих делах, что захотела увидеть и услышать, что же такое необычное там произошло. Набрала в You Tube «Перша всеукраїнська конференція жіночого тюремного служіння» и, не отрываясь, смотрела полуторачасовую запись.

Видео и впрямь впечатляющее. Главными его героями были девять

этот времена из числа тех, кто там покаялся и посещал собрание, освободились более ста женщин. С кем-то из них поддерживаем отношения (в основном по телефону), о других что-то слышим от знакомых, а было интересно увидеться, пообщаться, узнать, как у них складывается жизнь на воле. Мечтали, чтобы бывшие заключенные встретились, съездили в колонию и там рассказали, как Бог изменил их жизни. Да и результат своего труда хотелось оценить: есть ли смысл в том, что мы делаем? Ведь многие нас упрекают, мол, эти узницы только в колонии набожные, а как выходят за ворота, то берутся за старое. С такими мотивами и организовали проведение конференции.

Дозвонилась 23-ом женщинам. Большинство из них стали активными членами поместных религиозных общин в тех местах, где они живут. Некоторые церкви не посещают, но и беззаконных действий против общества не совершают. Приехать хотели все, но обстоятельства многим не позволили: какие-то семейные нестыковки, кого-то с работы не отпустили, кто-то еще находится под наблюдением. У тех, кто не имел возможности посетить конференцию, доходило до слез.

Я ждала девочек с особым трепетом. Все годы, что служу в тюрьме, мечтала о такой встрече. Хотелось

Его в свою жизнь. Говорили свободно, не было никакой скованности, радовались, что Бог им помог: служат в поместных церквях, работают, некоторые вышли замуж. Администрация заведения искренне удивлялась таким превращениям, а осужденные, вдохновленные столь впечатляющими изменениями в судьбах их бывших знакомых по зоне, каялись и с надеждой на лучшее отдавали свои сердца Господу. Вот такое удивительное событие у нас состоялось. Всю славу и хвалу воздаем нашему Спасителю! Пусть еще Леночка дополнит, она недавно тоже стала полноценным членом команды тюремного служения.

Я во всем хочу помочь Марии Васильевне, — присоединяется к разговору Лена. — Поэтому, освободившись летом прошлого года, домой в Феодосию не поехала. Осталась в Тернополе, на хозяйстве в нашем адаптационном центре для женщин, которые выходят на волю. Буду служить таким же несчастным, какой была я. Да и никто меня там не ждет, на родине.

Росла я в неблагополучной семье. Родители развелись, когда мне было три года. Мама была зависима от алкоголя. У папы вся жизнь связана с криминалом, подельники его убили, когда мне исполнилось пятнадцать. В шестнадцать лет я уже имела первую судимость. В семнадцать — посадили.

«Страсти Христовы». Он взволновал меня и вызвал глубочайшее раскаяние. Во время его просмотра я приняла решение и осознанно выбрала Господом своей жизни Иисуса Христа. Мое нутро как будто перевернулось и заняло правильное положение, стало на свое место. В моем характере и поведении начались серьезные перемены, действительность перестала угнетать, мысли направились в другое, жизнеутверждающее, русло, душу заполнила вера в лучшее. Кардинальные изменения претерпевала моя речь, а по отношению к администрации колонии на смену строптивости приходило послушание и безропотность. Через год после того памятного дня приняла водное крещение, а еще через год стала старшим служителем в тюремной церкви. Им и оставалась все шесть лет, вплоть до освобождения. Там у нас была и есть сильная живая церковь: больше пятидесяти человек вместе молятся, поют псалмы, читают Божье Слово. Есть даже группа прославления, функционирует библейская школа и своеобразные домашние группы.

До сих пор так и не знаю, как произошло то, из-за чего я почти десять лет провела в заключении. Я это сделала, или не я? Отсидев срок полностью, освободилась, когда исполнилось почти тридцать пять лет. У меня было два брата. Старший пропал без вести. А с младшим поддерживаю хорошие отношения. Он не верит, что я виновна в смерти матери.

Конференцию воспринимаю как

НЕВОЗМОЖНО – ВОЗМОЖНО!

с виду обычных женщин. Хорошо, даже стильно одетые, ухоженные (с маникюром и прическами), на каблуках, стройные, красивые (сразу и возраст не определишь), они съехались со всех концов Украины в Тернополь, чтобы свидетельствовать свое почтение, благодарность, признательность Богу и людям, которых этот бесконечно любящий Бог вдохновил служить им — недостойным и отверженным.

Так уж случилось в жизнях этих женщин, что общим для них стало отбывание сроков заключения в Збаражской ИК №63, известной своими жесткими условиями содержания и предназначеннной для особо рьяных злоумышленников, осужденных по несколько раз. Воровство, наркотики, бандитизм... И так по кругу — от отсидки до отсидки. Это — то плохое, что у них было одинаковым. К счастью, в жизнях этих женщин было и есть хорошее, оно-то их и объединило. И это хорошее — вера в Бога, покаяние, церковь.

По очереди они смело подходили к микрофону и свидетельствовали о чуде, которое Бог совершил в их жизнях. Ира из Симферополя, освободившаяся десять лет назад, Наташа из Одессы — восемь лет, как отбыла срок, Лена из Черкасской области — семь лет на воле, Люда и Аня из Днепропетровска, Вика из Николаева, Таня из Хмельницкого, Карина из Очакова — сменяя друг друга, делились своими историями.

Слушала их рассказы о том, какие страшные испытания им выпали, из каких глубоких рвов вытащил их Господь, и думала: какой видимый и яркий результат Божьего участия в человеческих судьбах. Каждая из этих женщин благодарила Господа за прощение, любовь, спасение, за коренные преобразования, произошедшие в ее судьбе. От действительности, в которой они жили до покаяния, мороз пробегал по коже.

Какова же сила Божьей любви, которой можно было любить таких отъявленных нарушителей закона?! Она бесконечна. Ведь много лет совершенно обычные люди преданно и бескорыстно служили этим когда-то отверженным всеми женщинам. Причем, по человеческим меркам, справедливо отверженным — по делам, по заслугам. Спросила об этом старшего служителя тюремного служения церкви «Любовь и исцеление» города Тернополя, организатора Первой всеукраинской конференции женского тюремного служения Марию Васильевну Борисову. Вот что она рассказала:

Уже более десяти лет каждую

принять своих духовных детей как можно лучше. Поэтому к их приезду мы вместе с сестрами подготовили наш центр адаптации, напекли пирогов, на jakiли пончиков. Каждую гостью приветствовали, как самого родного человека. Общение было эмоциональным и непринужденным. Радовались положительным изменениям, которые произошли с ними на свободе, шутили, смеялись, наговорились уже вволю. Это было прекрасное время — время Божьего посещения. Мы стали свидетелями великой милости Всевышнего, своими глазами увидели множество плодов действия Святого Духа в душах, характерах, обстоятельствах этих никогда обездоленных, а сейчас успешных и счастливых членов социума.

А какой фурор произвело их появление на собрании церкви в колонии! Многие из женщин, которые там еще отбывают наказание, знали прибывающих лично. Поэтому зал на 200 человек был полон. Торжественная и доброжелательная атмосфера способствовала доверительному, душевному общению. Каждая гостья рассказывала свою историю: какими далекими когда-то они были от Бога, как не хотели о Нем слышать, как Бог все-таки достучался, и они впустили

Вышла из тюрьмы в девятнадцать. Сразу окунулась в разгульную жизнь: блуд, алкоголь, наркотики. Клеймо неблагополучной семьи преследовало меня все время. Не могла вырваться из этого проклятия. Дошло до того, что однажды проснулась, а в соседней комнате в луже крови лежит мама с разбитой головой. Я пошла заявить в милицию, а там на меня оформили явку с повинной, как будто это я ее убила. Меня сразу закрыли. На следующий день, когда я немного отошла от алкоголя, наркотиков и осознала, что произошло, впала в состояние тяжелейшей депрессии. Как личность, я была полностью растоптана. Понимала, что жить после случившегося я не могу; было несколько попыток суицида. В это страшное для меня время мне в руки чудесным образом попала Библия. Читала эту книгу и отчаяние послабляло свою удавку, становилось легче. Уже тогда отдавала себе отчет, что чтение Божьего Слова, на самом деле спасает мне жизнь.

Поэтому в колонии сразу начала посещать богослужения, но искреннее покаяние произошло гораздо позже. Хорошо помню тот день. Команда тюремного служения и пастор церкви приехали в зону и привезли фильм

проявление особой Божьей милости к нам. Еще в тюрьме мы молились и мечтали о такой встрече на воле. Все приехавшие женщины мне как родные. С каждой из них что-то связано, вместе мы проходили разные ситуации, было и хорошее, и плохое. Так радуюсь за них! Бог реальный, живой и действенный. Даже такие, как мы, для Него не безвозвратно утерянные. По человеческим меркам это нереально, но Он смог исправить и поменять наши жизни. Это не блеф и не миф. Вот мы — все живые, съехались в Тернополь. Такие красивые, ведем нормальный образ жизни. Это очень большое ободрение и для нас, и для тех, кто еще коротает свои дни в неволе. Без Бога им ничего не светит. Но можно, вдохновившись нашим примером, последовать за Господом и изменить свою судьбу к лучшему.

Это ли не плоды! Искренне рекомендую всем посмотреть это видео. Все, что делает Господь, восхищает. Воистину Его милости нет пределов. Он отдал Свою жизнь ради спасения каждого человека, даже самого закоренелого грешника. Испутив нас от грехов, Божий Сын подарил нам будущность и надежду.

Алла ГАНДЗЮК

ЕСЛИ ТЫ УМРЕШЬ СЕГОДНЯ, КУДА ПОПАДЕШЬ?

Два человека лежали в одной больничной палате. У обоих был неутешительный диагноз – рак последней стадии. Один лежал и читал Библию.

– Ты что, верующий? – спросил второй.

– Да.

– А я за всю свою жизнь так и не успел найти время для Бога, поэтому почти ничего о Нем не знаю, – вздохнул собеседник.

– Я могу тебе рассказать, – охотно отозвался первый. И, не дожидаясь ответа, продолжил, – Бог есть любовь. Он сострадателен, милостив, прощающий и настолько любит людей, что ради спасения каждого из нас отдал на смерть Своего Сына. И путь к Богу только один: покаяться в своих грехах, отказаться от них и принять Иисуса Христа своим Господом. Ибо написано, что «нет

другого имени под небом, данного человекам, которым надлежало бы нам спастись». Кто поверит в Евангелие и покается, тот будет искуплен от греха и смерти. Веришь ли ты в Иисуса Христа?

– Верю, – ответил второй.

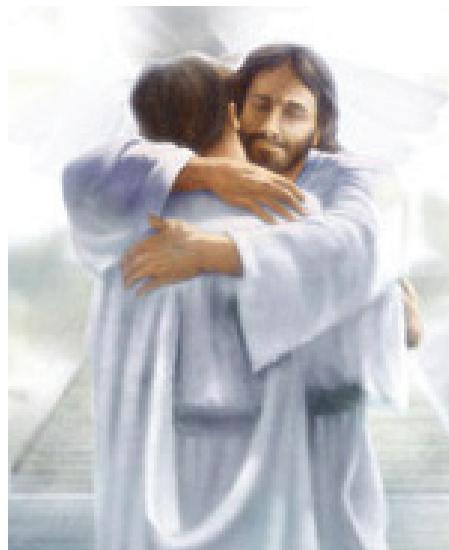
– Если хочешь, попроси Господа, чтобы Он простил твои грехи и простила Его в свою жизнь. В свое время, примерно семь лет назад, и я впервые обратился к Богу. Давай, я буду молиться, а ты повторяй за мной.

– Да... Я не знаю, – засмутился больной. – Я этого никогда не делал.

– Ну хорошо. Представь себе, что ты сегодня помолишься и умрешь. А там, в загробной жизни, ничего нет. Что ты потеряешь?

– Ничего.

– А если рай и преисподня все же существуют, – продолжал первый. –

Ты умрешь, не покаявшись, и попадешь в ад. Ты потерял что-нибудь? Ты все потерял.

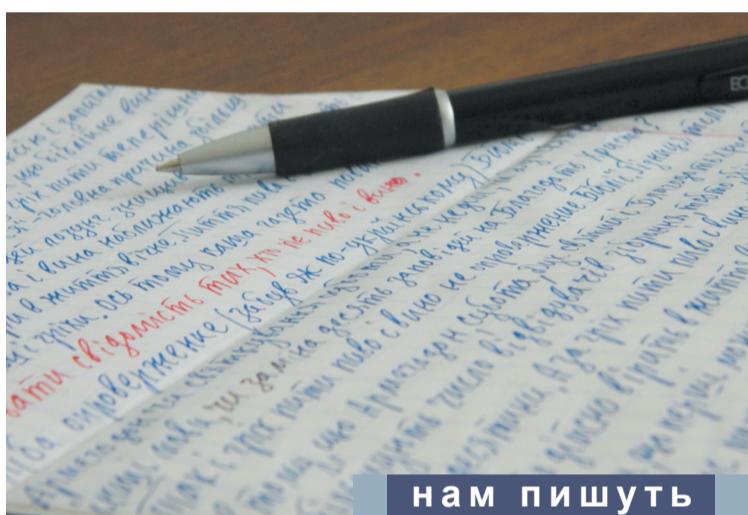
Эти слова достигли цели, и в больничной палате в два голоса зазвучала молитва покаяния. Верующий произносил искренние слова обращения к Богу, а его сосед старательно их по-

ІСТОРІЯ ДЛЯ ДУШІ

вторял. Помолившись, он прикрыл глаза, несколько раз глубоко вздохнул и затих. Первый больной подошел к койке и понял, что сосед умер. На устах покойного застыла улыбка, лицо светилось какой-то необыкновенной радостью. «Наверное, он встретился с ангелами и увидел лик Христа», – подумал первый.

...Дай Бог и вам не упустить свое спасение. Ведь никому не ведом его последний час. Как знать, не случится ли так, что сегодня вечером вы спокойно уснете, а ночью вдруг заболит сердце, случится инфаркт или инсульт и дыхание прекратится. Где окажется ваша душа? Поэтому спешите. Чтобы не было слишком поздно, спасайте свою душу прямо сейчас. Отвергните лукавую ложь о том, что после смерти нет жизни, покайтесь в своих грехах, примите любовь Иисуса Христа и дар вечного благоденствия в Его Небесном Царстве!

Сергей КАРПЕНКО, г. Тернополь

НАМ ПИШУТЬ

Шановна редакці! Вважаю за необхідне порушисти на сторінках вашої газети проблему алкоголізму в Україні. Сам я принципово не вживаю спиртного і дуже радий, що Господь дає мені таку мудрість і стриманість. Навіть не опираючись на статистику, а керуючись лише власними спостереженнями, роблю невтішний висновок, що зелений змій з кожним роком захоплює у своїх тенетах все більше наших співвітчизників. Згадую свою молодість. П'ятдесят років тому, навчаючись у Кримському педінституті, я жив у гуртожитку з трьома ровесниками, які майже щодня були напідпитку. Але при цьому вони не напиваються до втрати людської подоби. Тепер же п'ють набагато більше. Нещодавно один із моїх сусідів, нормальний, здавалось би, чоловік, був настільки п'яний, що ні з того, ні з сього накинувся на мене з кулаками. Зважаючи на його абсолютно неадекватний стан, я вирішив навіть не скажитись у правоохоронні органи.

Мене непокоїть, що більшість дорослого населення та значна частина підлітків систематично вживають

«слабкий» алкоголь, наприклад, пиво і вважають це нормальним. А поміж тим, це перший крок на шляху до цілковитої залежності від зеленого змія. Наполегливо пропагують вживання пива та вина різноманітні засоби масової інформації. Над-

ма поведінки. А нав'язливий сервіс дає можливість придбати випивку будь-коли і будь-де. Більше того, незважаючи на заборону, її продають навіть дітям. Такий стан справ обурює. Адже по дібними діями підприємці, прагнучи заробити якомога більше, кидають у безодню похмілля мільйони дорослих українців, підлітків та навіть дітей. Таким чином не лише підривається здоров'я громадян, а й розпадаються сім'ї, страждає підростаюче покоління, деградує нація.

У нашій історії були періоди, коли за тверезість народу боролися на державному рівні. Випивохи залишали у медичні заклади, могли навіть присудити 15 діб вправних робіт, про їх-

за часів Радянського Союзу. В Україні проблему алкоголізму державні діячі намагаються не помічати. Осторонь не залишаються хіба що релігійні громади. У багатьох населених пунктах створені і успішно працюють християнські реабілітаційні центри. Не-

но наголошують у своїх проповідях священнослужителі.

Вправдовуючи пагубну схильність до спиртного, люди кажуть, що навіть Біблія дозволяє перехилити чарку, і повторюють при цьому фразу «пий, але не впиваєшся», яка, начебто, взята зі Святого Писання. Але

В Україні офіційно зареєстровано 700 тисяч залежних від алкоголю людей. Насправді ж їх значно більше. За даними Національної ради з питань охорони здоров'я, щороку через алкогольизм в Україні помирає понад 40 тисяч людей, тобто більше ста чоловік в день. Люди гинуть від отруєнь, кардіопатій, інших захворювань, а також нещасних випадків, пов'язаних із вживанням спиртних напоїв. П'янство є причиною передчасної смерті майже 30% українських чоловіків. На 6 питущих чоловіків припадає 1 жінка. Крім того, в Україні фіксується 25-30% випадків патології новонароджених і дуже часто причиною цього є вживання батьками алкоголю.

міру креативні та навіть патротичні реклами ролики, які поєднують у собі абсолютно несумісні речі – випивку, спорт і «вишуканий смак життя», віддаються у свідомість телеглядачів і сприймаються ними як норм-

нію ганебну поведінку повідомляли за місцем роботи, їх «розпікали» на колективних зборах і накладали різni види стягнень. Хронічних алкоголіків направляли на примусове лікування в ЛТП. Найбільш масштабну антиалкогольну кампанію провів Михайло Горбачов. Вона запам'яталася тим, як вилучалися самогонні апарати, як популяризувалися «тверезі» бенкети і як, врешті, знищили кримські виноградники. Але все це відбувалось ще

зважаючи на те, що медикаментів у таких закладах не застосовують зовсім, чимало пацієнтів там назавжди позбавляються залежності. Звільнення від гріховної пристрасності відбувається завдяки молитві і Божому Слову, діюю Святого Духа.

Думаю, що всім свідомим громадянам варто згуртуватися у боротьбі проти пияцтва, яке з кожним роком все більше поширюється серед українців, вражає юне покоління і спричиняє у нашому суспільстві чи не найбільше бід. Вживати алкоголь – гріх

ж насправді там написано: «Не впиваєтесь виною, в якому розпуста, але краще наповнюються Духом» (Послання до ефесян, 5:18). І мудрий Соломон застерігає, що ті, хто довго сидить за хмільним напоєм, мають горе, сварки, біль і стогні (Приповіті 23:29-35).

Я звертаюсь до всіх, пам'ятайте: все що ми робимо – це сіяння, за яким неодмінно прийдуть жнива. І врожай як доброго, так і злого, буде стократ більший за ті справи, якими були наповнені наші дні. Тому закликаю схаменутися, по-

Всесвітня організація охорони здоров'я оприлюднила результати дослідження 41-ї країни світу її міжнародними експертами. Останні з'ясували, що українські підлітки посідають перше місце в рейтингу споживання алкоголю серед дітей і молоді – 40 відсотків. Щонайменше раз на місяць вони вживают спиртні напої. До речі, навіть та ж Росія посідає в даному рейтингу 15-те місце. А близько 25% українських немовлят всмоктують алкоголь з молоком матері. Таким чином, Україна стала світовим лідером за масштабами підліткового алкоголізму.

перед Богом, у якому однаково винні і ті, хто п'є, і ті, че-рез кого приходить спокуса. На це вказує Біблія і постий-

кайтись і ділами показати достойний плід покаяння!

Іван КОТИК,
с. Пиливка, Хмельницька обл.

Запрошуємо вас на Богослужіння